

**Minunile Sfântului Nectarie
DIN EGHINA ROMÂNEASCĂ**

Coperta: Alexandra Corbu

Imaginea copertei: Detaliu din fresca din clopotnița
Mănăstirii Radu Vodă din București,
zugrăvită de Nicolae George Sorin.

© Pentru prezenta ediție, Editura Areopag

Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită în ziare, reviste, foi parohiale - sau în formă electronică, pe blog uri sau site uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate. Pentru varianta în formă electronică se va prelua textul postat pe www.sfantulnectariedineghina.ro.

Editura Meditații: ISBN 978-606-8392-07-3

Editura Areopag: ISBN 978-606-8451-20-6

Minunile Sfântului Nectarie DIN EGHINA ROMÂNEASCĂ

Volum coordonat de Danion Vasile
Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă

Carte apărută cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhiepiscop Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului și Sătmăruului

Editura Areopag
Editura Meditații
București, 2013

Prefața editorului:

Cu ajutorul lui Dumnezeu, vede lumina tiparului o carte cu alte noi mărturii despre minunile Sfântului Nectarie în țara noastră. Cu ani în urmă, în anul 2003, tipărind primele mărturii despre minunile Sfântului Nectarie pe pământul românesc, am scris și despre Mănăstirea Radu Vodă din București, numind-o *Eghina românească*. Sintagma a intrat în sufletele credincioșilor. Anii au trecut, și de atunci am mai tipărit o mulțime de mărturii despre minunile sfântului, ultima carte purtând chiar titlul *Sfântul Nectarie – Noi minuni la Mănăstirea Radu Vodă*.

Aflând însă o mulțime de mărturii făcute de sfânt și în alte locuri din țara noastră, unde sunt biserici cu hramul său sau unde se află părțile din sfințele sale moaște sau icoane ale sale, mi-am dat seama că *Eghina românească* este de fapt în fiecare loc din țara noastră unde sfântul și-a arătat lucrarea. Am selectat deci pentru acest volum mărturii despre diferite daruri pe care sfântul le face oamenilor necăjiți. Deși am mai tipărit un volum despre ajutorul dat celor bolnavi (cu titlul *Sfântul Nectarie – Vindecări minunate*), totuși și în acest volum mărturiile majoritare sunt cele despre oameni vindecați de diferite boli. Dar și celelalte – despre oameni fără loc de muncă, sau aflați în diferite alte încercări, impresionează la fel de mult.

Am constatat, după volumele tipărite anterior, că un text este receptat în moduri foarte diferite de către cititori. O mărturie care pare banală unora li se pare de folos altora. Sau o mărturie care li se pare de mare folos unora, altora li se pare neverosimilă, exagerare, dacă nu chiar minciună grosolană (cum este cazul doamnei Maria Liliana Manolache, care a fost operată la cap în chip minunat de către Sfântul Nectarie – mărturia fiind tipărită integral în volumul *Minuni contemporane*).

Volumul de față fusese programat să intre la tipar, mai redus ca întindere, încă din anul 2011. Dar faptul că scrisorile și e-mail-urile despre noi mărturii au sosit într-un număr foarte mare a dus la modificarea conținutului cărții – unele texte fiind înlocuite cu altele, mai interesante.

Din păcate, din pricina unor probleme cu poșta electronică și cu calculatorul, câteva mărturii au fost pierdute. O parte destul de importantă din mărturiile primite nu au fost considerate potrivite pentru a fi tipărite, deoarece prezentau doar lucruri obișnuite (fiind de fapt o nevoie a autorilor de a-i mulțumi sfântului că au trecut cu bine de anumite încercări ale vieții).

Este foarte dificilă selecția unor astfel de materiale – până la urmă, și selecția acestora poate fi la fel de subiectivă ca și scrierea lor. Singurele modificări în textele primite au fost cele care țin de redactare (unii autori fiind oameni fără prea multă școală - dar cu multă credință, și asta contează în fața lui Dumnezeu). Din câteva scrisori au fost eliminate unele pasaje, care nu erau legate direct de darurile Sfântului Nectarie.

Ceea ce impresionează în această carte este nu doar ajutorul minunat al Sfântului Nectarie, ci și credința oamenilor. Concluzia acestei cărți este că, deși trăim vremuri moderne, deși ispitele acestui veac ne apasă din toate părțile, Dumnezeu face minuni ca în vremurile de demult.

Mărturia care deschide volumul, scrisă de doamna Laura Oros despre creșterea celui de-al doilea rinichi al copilului ei, poate părea literatură SF celor slabi în credință. Mărturia lui George Cetenaș (care acum este preot), impresionează prin evlavie și prin simplitatea credinței. Ar fi multe de spus, dar îi lăsăm pe cititori să aibă bucuria întâlnirii cu textul...

Danion Vasile

În loc de introducere:

Cuvinte din înțelepciunea sfinților

De se va întâmpla o bucurie, să presupunem că mâhnirea nu e departe de noi; iar dacă a sosit necazul, să așteptăm bucuria. Să luăm pildă de la cei ce înoată pe mare. Când asupra lor se ridică un vânt puternic și e furtună, ei nu-și pierd nădejdea în mântuirea lor, ci se împotrivesc valurilor, așteptând o vreme liniștită. Iar când vine liniștea, ei așteaptă furtuna; și de aceea sunt întotdeauna veghetori, pentru ca vântul ce se ridică pe neașteptate să nu-i prindă nepregătiți și să nu-i arunce în mare.

Sfântul Efreem Sirul

Oare meșterul care face lucruri de aur, aruncând prețiosul metal în foc, îl uită acolo? Nu, el îl păzește și îl prețuiește foarte mult. El stă în așteptare la gura cuptorului, observă cu băgare de seamă metalul și, de îndată ce vede că chipul său se răsfrânge în aurul topit, el trage încheierea că treaba este terminată și stinge focul. Așa întocmai și Mântuitorul veghează asupra cuptorului nenorocirii, în care creștinii trebuie să fie curățați, neîngăduind nici cea mai mică suferință de prisos și așteptând numai ca chipul Lui să se răsfrângă în inimile lor. Și copiii Lui ies de acolo ca aurul curățit de șapte ori.

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

Nimic nu apleacă sufletul atât de mult spre iubirea de înțelepciune ca necazul.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Cel ce dorește să înlătore de la sine durerile viitoare, trebuie să le îndure cu bucurie pe cele de față.

Sfântul Marcu Ascetul

Spune, măcar după ce a trecut nenorocirea, ceea ce n-ai putut spune în vremea nenorocirii: „Fie numele Domnului binecuvântat! Fie slava Domnului în veci!”

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

Bogăția nu stă în faptul să ai bogăție, ci în faptul să nu te îngrijești de căutarea ei. Nu e sărac acela care nu are nimic, ci acela care dorește multe; tot astfel nu e bogat acela care are multe, ci acela care nu cere nimic.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Dacă oamenii nu știu să se folosească de sărăcie, vinovați sunt oamenii, nu sărăcia.

Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului

Nu există nimeni care să fi petrecut în bucurie și aici – în lumea aceasta, și acolo – în viața viitoare.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Nu cele ce ne par nouă de folos să le preferăm, ci pe acelea pe care le arată Duhul. Așa oamenilor li se pare că le sunt de folos liniștea și izbăvirea de primejdie. Chiar Sfântului Apostol Pavel i se părea la început așa, dar a aflat mai pe urmă că tocmai cele potrivnice sunt de folos și, aflând, era mulțumit și se mândrea cu ele. Cel ce se ruga Domnului să îl scape de suferințe și de primejdii, fiindcă a auzit spunându-i-se: *ți-ajunge harul Meu, că puterea Mea întru neputințe se desăvârșește* (2 Cor. 12, 9-10), iată că după aceea sălta, alungat și prigonit!

Sfântul Ioan Gură de Aur

Oare e nevoie de multe pentru viață? Ah! Sfinții lui Dumnezeu se mulțumeau cu foarte puțin. Puținul care ne este dat constituie

un lux, un belșug de prisos în comparație cu ceea ce au trăit sfinții. Să ne rușinăm, deci, de nechibzuința noastră călcătoare de lege.

Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului

Dacă sărăcia te lipsește de multe avantaje pământești, în schimb te duce pe o cale liberă de multe primejdii.

Filaret, Arhiepiscopul Cernigovului

Nu disprețui sărăcia când o întâlnești la alții; nu te speria de ea când vrea să te cerceteze pe tine; nu te rușina când ea s-a și sălășluit alături de tine.

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

Nu a fi sărac e rău, ci rău e să fi nemulțumit cu sărăcia ta și să te plângi asupra ei ca asupra vrăjmașului tău, rău e să-i pizmuești pe bogați și să-ți dorești bogăție.

Sfântul Dimitrie al Rostovului

Tu te necăjești, văzându-l pe omul bogat, dar el e mult mai necăjit decât tine, văzându-l pe acela care e mai bogat decât el.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Sărăcia unită cu evlavia slujește drept mijlocul cel mai sigur pentru îngrădirea smereniei.

Sfântul Grigorie Teologul

Și prosperitatea poate fi mai primejdioasă decât sărăcia, și sărăcia mai mântuitoare decât prosperitatea. Deci, nu invidia prosperitatea și nu te deznădăjdui în sărăcie.

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

Să nu dorim cele de prisos; să fim mulțumiți cu puțin și vom fi întotdeauna bogați.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Nu se află printre oamenii muritori niciunul care s-ar putea lăuda că el a străbătut calea vieții fără să încerce grele nenorociri.

Sfântul Grigorie Teologul

Ce fel de virtute este să primești cu bucurie cele plăcute? Dar să primești cu inimă bună necazurile, din evlavie, față de voia lui Dumnezeu, iată nevoința, iată virtutea, iată chezașia dreptății.

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

Prin pacea din noi Îl adevărim pe Hristos în viața noastră!

Sfântul Grigorie de Nyssa

Nu-ți măsura durerea ta luând-o aparte, ca să nu ți se pară cu neputință de îndurat. Ci pune-o față în față cu întreaga durere omenească și vei afla pentru tine o mângâiere la durere.

Sfântul Vasile cel Mare

Să nu cauți prea multe mângâieri în ceea ce îți este dat pe un timp foarte scurt; ci caută-ți adevărata mângâiere în Dumnezeu – această mângâiere va rămâne pentru totdeauna cu tine.

Sfântul Dimitrie al Rostovului

Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră (Matei 6, 21). Dacă visteria ta – ceea ce dorești, de ceea ce te îngrijești, ceea ce iubești – se află pe pământ, atunci să nu crezi că inima ta a fost în cer la Dumnezeu.

Sfântul Filaret, Mitropolitul Moscovei

MINUNILE SFÂNTULUI NECTARIE DIN EGHINA ROMÂNEASCĂ

Fetița mea are ambii rinichi...

Totul a început cu doi ani și ceva în urmă. Aveam deja câțiva ani de căsnicie (m-am căsătorit la 20 de ani), ne terminaserăm amândoi școlile, serviciile aveam, timpul trecuse și, chiar dacă ne doream copii, nu am încercat să facem, ne feream (cu metoda calendarului) – fără să știu exact motivele. Era vara lui 2009 și prin iunie am aflat că sunt însărcinată în 7 săptămâni. Până să aflu însă, am trecut prin mai multe încercări.

Mă așteptam să rămân însărcinată foarte repede, am făcut un test, a ieșit negativ, am ajuns la un medic și m-a speriat că am probleme hormonale, anumite dereglări, nici vorbă de sarcină, trebuie să iau anumite pastile care urmau să-mi provoace revenirea forțată a ciclului. Îmi amintesc și acum momentul în care doamna doctor mi-a confirmat totul: am fost dezamăgită, am ajuns acasă, m-am așezat în genunchi și am început să plâng în hohote, între-bând-o pe Maica Domnului ce să fac, de ce nu sunt însărcinată, o rugam să mă ajute și mă durea să privesc icoana unde își ținea pruncul în brațe știind că eu...

Eram conștientă că am greșit mult, am stat 4 ani fără să fac copii și acum aștept totul pe bandă, dar îmi doream foarte mult, mă sim-țeam pregătită și chiar dacă aveam toate simptomele, nu exista o dovadă sau confirmare din partea unui medic. A mai trecut o săptămână, mă simțeam tot mai rău (grețuri, amețeli specifice unei gravide) așa că am hotărât pe 22 să merg la un alt medic, care mă operase în trecut de un chist. Aveam speranță, dar și teamă. Mă gândeam că

poate într-adevăr nu este vorba de sarcină și e posibil să am ceva probleme, vreo boală. Am aflat totuși că aștept un copil, totul a fost minunat în acea zi, pur și simplu nu îmi venea să cred când îl vedeam pe ecran sau îi auzeam bătăile inimii. Lunile au trecut și mi-am dat seama cum m-a ajutat Dumnezeu: eu eram deja însărcinată când făcusem testul și mă consultase prima oară medicul (menționez că am făcut atât control cât și ecograf și aveam o lună jumătate și nu a văzut nimic), iar dacă aș fi luat pastilele prescrise, pierdeam copilul – sau cel puțin existau anumite riscuri. Am continuat să merg la domnul doctor, avea aparatură performantă și eram mulțumită, însă exista o problemă: nu te putea asista la naștere, nu lucra și la spital, ci doar la cabinet particular și nu avea sală de nașteri. Prin urmare, am fost nevoită să merg în paralel la încă unul. Cred că aici am greșit, dar slăbiciunea omenească și-a spus cuvântul: nu am avut încredere în rugăciuni și în Dumnezeu, mă gândeam că sunt mai liniștită dacă lună de lună un medic îmi confirmă că totul decurge normal.

La 7 luni, întâmplarea face să merg cu sora mea la control: a intrat și ea să vadă bebelușul, dar totul s-a transformat într-o după-masă tristă. Domnul doctor insista mereu pe ecograf până vedea toate organele, dar de această dată a exagerat, revenea mereu în partea dreaptă a coloanei, de parcă ar căuta ceva. Nu am suportat tăcerea și am întrebat ce se întâmplă; era evident că ceva nu părea în regulă. Îmi amintesc răspunsul său de parcă ar fi fost ieri: „Doamnă, lucrez de dimineață, sunt foarte obosit, poate nu mai am răbdare îndeajuns, nu văd eu bine, dar nu găsesc rinichiul drept, oricât îl caut. Dar asta nu înseamnă că nu îl are, sigur nu-l văd eu. Repet: nu trebuie să credeți altceva decât ceea ce vă spun. Vă rog să stați liniștită, reveniți peste 2 săptămâni...”

Pe moment, nu știu cât am realizat, dar în drum spre mașină, unde mă aștepta soțul, o întrebam pe sora mea: „Cum adică nu-l vede? La 4 D zăream și unghiile, iar el nu vede rinichiul, care totuși nu este atât de minuscul”. Mă încuraja că poate e mai în spate, nu se observă, e mai mic. Soțul s-a enervat că așa-s medicii, mai găsesc

câte ceva, de aceea m-a chemat peste două săptămâni, să-mi mai ia bani etc.

Cu toate încurajările lor, ale prietenilor, colegilor, exista o teamă în sufletul meu, mă uitam mereu peste foi, unde scria: „Nu se poate vizualiza rinichiul drept fetal”. Am decis să nu revin la control peste cele 2 săptămâni și am renunțat să mai merg la dânsul (parcă era vinovat de cele spuse, nu voiam să-l mai văd), am rămas doar cu medicul care urma să mă asiste la naștere.

Nașa mea lucra la spital în Baia-Mare și mă tot rugase să merg la niște analize generale și la un control, pentru a fi liniștită că sunt bine. Pe la 8 luni, am ajuns la cel mai bun ginecolog de acolo, dar a avut aceeași părere. Asta vedeam foarte clar și eu pe ecran: rinichiul drept nu era, apăreau câteva umbre ca niște norișori, în timp ce stângul părea să-l pot atinge prin ecran, atât de vizibil era...

Mi s-a răspuns la fel: să nu-mi fac griji, se mai întâmplă să fie mai mic, ascuns etc. Dar vă dați seama ce era deja în sufletul meu; timpul zbura și ajung pe finalul sarcinii la control, iar pentru prima oară, mi-era și soțul alături. Nu m-am putut abține și i-am spus medicului că nașa mea, fiind la spital, dorea să vadă personal că sunt bine și am ajuns la un ecograf unde mi s-ar fi spus că nu se vede rinichiul drept. Nu am avut însă curajul să-i mărturisesc că era al doilea care vedea la fel, deoarece ar fi însemnat că nu am încredere în dânsul și știți cum e concurența între medici...

În acel moment, domnul doctor a avut o reacție ciudată, în sensul că s-a mirat peste măsură și a început să ne explice pe aparat (era unul simplu): „Cum nu are rinichiul? Uite-l aici!” Și ne arăta, însă ce înțelegeam din niște dungi negre? Nimic, doar dânsul știa care este gura, nasul, rinichiul etc. Totuși, înainte să ieșim ne-a spus ceva ce m-a pus din nou pe gânduri, doar că insistența dânsului cum că are sigur rinichii m-a făcut oarecum să cred, să uit într-o oarecare măsură tot ce trăisem în ultimele 2 luni. M-a neliniștit însă faptul că la 7 luni fetița era întoarsă și mi-a spus că pot naște sigur pe cale naturală, așa cum îmi doream foarte mult (mi-era teamă grozav de cezariană și voiam mai mulți copii), iar acum a

început să-mi invoce motivul că am puțin lichid, fetița este mai mică în greutate raportat la numărul de săptămâni pe care le are, ceea ce ar putea însemna că are o suferință interioară, o mică problemă (un exemplu ar fi malformația la inimă), dar dânsul mi-a spus deja că nu este vorba de nimic în neregulă, pur și simplu ca să evităm unele riscuri, ar fi mai bine să optez pentru cezariană, dacă nu nasc până la termen, pe 10 februarie. Am venit acasă și am început să mă rog mereu atât Maicii Domnului, Mântuitorului, cât și la alți sfinți, dar cel mai cu drag o făceam la Sfântul Nectarie...

Cum am aflat de Sfântul Nectarie? Eram la început, abia cunoșteam unele mărturii și lucruri despre acest minunat sfânt, și asta datorită cărților scrise de Danion Vasile. Citisem să zic cam jumătate din cărțile pe care le editase, mi le și cumpărasem, la un moment dat luam peste tot cartea cu mine: la serviciu, în călătorie, seara înainte să adorm... atât de fascinată eram! Într-o zi, fiind foarte supărată și deznădăjduită, i-am lăsat lui Danion un mesaj în care-i povesteam necazul prin care trec, la care mi-a răspuns senin să mă rog Sfântului Nectarie, să am încredere și voi vedea că totul o să fie bine, fetița va avea amândoi rinichii. Păreau atât de convingătoare rândurile scrise, cu toate că erau doar simple cuvinte (le-am recitit de nu știu câte ori, eram foarte încântată că marele scriitor mi-a răspuns, pentru mine era o onoare, dar, în același timp, o mare bucurie și, sincer, aveam emoții), am prins curaj. M-au sprijinit atât mătușa, verișoara, prietenele mele, cât și sora mea, dar în același timp era destul de greu să aștept, să cred...

Încet, l-am descoperit pe sfânt, mi-am cumpărat primul acatist din Baia-Mare de la Bisericuța din lemn Sfântul Iosif Mărturisitorul, mă rugam cât și când puteam. În perioada sarcinii, Dumnezeu m-a ajutat să ajung la mai multe mănăstiri, am participat la Sfântul Maslu și aveam încredere că totul va fi bine.

Am ajuns vinerea la spovedanie la părintele meu duhovnic și întâmplător era și Sfântul Maslu, așa că mă simțeam cât de cât pregătită pentru paharul pe care urma să-l beau curând... Dumnezeu m-a ajutat și, pe duminică noaptea, cu două zile înainte

de termenul dat de medic, au început durerile. Am ajuns la 5 și ceva dimineața la spital (soțul nu credea că nasc, aștepta data de 10, dar am insistat că nu mă pot înșela: începuseră contracțiile), l-am sunat pe domnul doctor, deși știam că este în concediu și se întoarce pe 10 când urma să merg, cu bagajul, pregătită de cezariană.

Într-adevăr, era la Azuga și nu avea cum să fie la Zalău la timp pentru nașterea mea. Am ajuns la medicul de gardă, foarte cumsecade, căruia îi sunt recunoscătoare. Aproape nu îmi mai aminteam povestea cu rinichiul, și, fiind în dureri, am început să citesc Acatistul Sfântului Nectarie. Aveam și alte acatiste pe care le țineam în buzunar; mă opream din citit când nu mai puteam de dureri, dar, după câteva secunde, iar continuam. Unii spuneau că voi naște după-masă, alții că poate dura ore întregi la prima naștere, însă eu mă întrebam ce voi face, fiindcă deja simțeam că nu mai pot. Nu scoteam un sunet, nu mă așteptam să nu am niciun fel de dureri: știam că așa a lăsat Dumnezeu, mă simțeam pur și simplu datoare cu acestea în fața lui Hristos, simțeam că trebuie să trec prin tot ce implică nașterea, inclusiv dureri, dar recunosc că era greu și strângeam de barele patului până îmi intrau dungile de fier în mâini. Nu-l rugam neapărat pe Sfântul Nectarie să-mi ia durerile, ci să mă ajute să le suport, aveam și eu destule păcate, eram om și trebuia să mi le răscumpăr cumva în fața lui Hristos...

Pe la 10 și ceva au început contracțiile mai puternice. În jur de 11 mi-au făcut o injecție și la 12 fix se năștea Maria. Mi-am dorit atât de mult să-i pun acest nume, doar Maria, în cinstea Maicii Domnului, pentru tot ajutorul primit, pentru că mereu a fost aproape de sufletul meu și pentru că nu știam dacă voi mai avea vreodată o fetiță. I-am promis soțului că, la al doilea copil, va alege el numele pe care-l vrea – și a fost de acord.

În timp ce aveam dureri, moașa a vorbit de mai multe ori cu medicul care trebuia să mă asiste, a sunat dânsul din stațiune, a vorbit până și cu domnul doctor care m-a ajutat să nasc. Nu mi-am dat seama de ce a venit să mă întrebe ce probleme am avut cu fetița.

